

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς” ...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ἵορθοδοξίας μας

« Δάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »

ΠΡΟΣ ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ

Ἡ ὸρθοδοξία καὶ τὸ φρόνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς*

*Πρωτοπρ. π. Σωτηρίου ὸ. Ἀθανασούλια,
Ἐφημ. Μητροπολιτικοῦ Ἰ. Ναοῦ Ἄγ. Βασιλείου Τριπόλεως*

Ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** τοῦ Χριστοῦ στὴ μακραίωνη ἱστορία της πολλὰς φορὲς κινδύνευσε ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν αἱρέσεων. Ἡ Ἐκκλησία, βέβαια, ὄχι ὡς Θεανθρώπινος ὀργανισμὸς, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, ἀλλὰ τὰ ἐπιμέρους μέλη της, ποὺ κατὰ καιροὺς γίνονται θύματα λύκων, ποὺ ἐμφανίζονται μὲ ἔνδυμα προβάτων. Καὶ σήμερα ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ εἶναι ὑπαρκτὴ, ἀφοῦ καὶ σήμερα δροῦν ἑκατοντάδες αἱρέσεις, κάποιες ἀπὸ τὶς ὀποῖες εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες. Πιὸ ἐπικίνδυνο, ὀμως, φαίνεται νὰ εἶναι ἕνα ἄλλο φαινόμενο τῶν ἡμερῶν μας, ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ ἀλώσει τὴν Ἐκκλησία ἐκ τῶν ἔσω, δηλ. ὕπουλα καὶ ἀθόρυβα, χωρὶς νὰ γίνεταὶ ἀντιληπτό. Πρόκειται γιὰ τὸ φαινόμενο τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Τὶ ἀκριβῶς εἶναι ἡ Νέα Ἐποχὴ; Δὲν εἶναι μία συγκεκριμένη αἴρεση ἢ ὀργάνωση μὲ σαφὴ διδασκαλία, οὔτε μία ὀμάδα αἱρέσεων μὲ κοινὰς ἀντιλήψεις. Εἶναι ἕνα μεγάλο κίνημα στὸν χῶρο τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας, στὸ ὀποῖο ἐντάσσονται ἑκατοντάδες ὀμάδες καὶ χιλιάδες ἄτομα σὲ ὀλο τὸν κόσμο, μὲ μεγάλες διαφορὲς μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια κοινὰ χαρακτηριστικά. Ἡ Νέα Ἐποχὴ ἀντλεῖ τὶς βασικὲς τῆς ἀντιλήψεις ἀπὸ τοὺς χώρους τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, τῆς ἀστρολογίας καὶ τῶν ἀνατολικῶν θρησκείων. ὸς ὀρος προέρχεταὶ ἀπὸ τὴν ἀστρολογία. Σύμφωνα μὲ κάποιους ἀστρολό-

γους, όλόκληρο τὸ ἡλιακό μας σύστημα κινεῖται σὲ μία μεγάλη τροχιά, πὸν διακρίνεται σὲ δώδεκα τμήματα («ζώδια») καὶ κάθε 2.000 χρόνια περίπου περνάει ἀπὸ τὸ ἓνα ζώδιο στὸ ἄλλο, δηλαδὴ ἀλλάζει «Ἐποχή». Στις μέρες μας, λένε οἱ ἀστρολόγοι, μεταβαίνουμε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ Ἐποχὴ τῶν Ἰχθύων στὴ φωτεινὴ Ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου. Ἄν σὲ κάθε Ἐποχὴ κυριαρχεῖ ἓνας μεσσίας, ἡ Ἐποχὴ τῶν Ἰχθύων ἦταν ἡ Ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ στὴ Νέα Ἐποχὴ ἓνας ἄλλος μεσσίας θὰ κυριαρχήσει, ὁ ὁποῖος θὰ λύσει ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἐξασφαλίσει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

Θεμελιωτὲς τοῦ κινήματος θεωροῦνται οἱ γνωστὲς ἀποκρυφίστριες τῶν τελευταίων αἰώνων Ἐλενα Μπλαβάτσκυ (1831-1891) καὶ Ἀλίκη Μπέιλη (1880-1949), ἐνῶ μητρικὴ ὀργάνωση θεωρεῖται ἡ Θεοσοφικὴ Ἐταιρεία, πὸν ἰδρύθηκε ἀπὸ τὴν Μπλαβάτσκυ τὸ 1875. Ἡ μεταφορὰ τοῦ κέντρου τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας στὴν Ἰνδία (1880) εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν υἰοθέτηση βασικῶν ἀντιλήψεων τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν, ὅπως ἡ μετενσάρκωση, καὶ βασικῶν τεχνικῶν τους, ὅπως ὁ διαλογισμός, πὸν ἐντάχθηκαν πλήρως στὸν κορμὸ τοῦ κινήματος. Βασικὲς ἀντιλήψεις τοῦ κινήματος τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι συγκεκριμένο πρόσωπο, ὅπως δέχεται ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἄλλες γνωστὲς θρησκείες, ἀλλὰ μία ἀπρόσωπη ἐνέργεια πὸν διαχέεται μέσα στὸ σύμπαν. Οἱ ὀργανώσεις τῆς Νέας Ἐποχῆς ὀνομάζουν αὐτὴ τὴν ἐνέργεια μὲ διάφορα ὀνόματα, ὅπως, «Συμπαντικὴ Ἐνέργεια», «Παγκόσμιο Πνεῦμα», «Ὑπερσυνειδητότητα» κ.ἄ. Ἡ ἀπρόσωπη αὐτὴ ἐνέργεια προσλαμβάνει διάφορες μορφές, σχηματίζοντας τὰ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

2. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς Ὑπερσυνειδητότητας, δηλαδὴ μέρος τῆς ἀπρόσωπης θεότητας. Σὲ τελευταία ἀνάλυση, Θεὸς καὶ κόσμος ταυτίζονται, ὅλα εἶναι ἓνα («ἐν τὸ Πᾶν»), ὅλα τὰ ὄντα ἔχουν τὴν ἴδια θεϊκὴ οὐσία («ὀλιστικὴ θεώρηση τοῦ κόσμου»).

3. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, μέρος τοῦ ἀπρόσωπου Θεοῦ εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἡ οὐσία του εἶναι θεϊκὴ, πὸν σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τελικά, εἶναι θεός.

4. Ἡ σωτηρία δὲν ἐξασφαλίζεται ἀπὸ ἓναν ἐξωτερικὸ λυτρωτῆ, ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ ἐπιτυγχάνεται μὲ μεθόδους αὐτοσωτηρίας καὶ αὐτοθέωσης. Ὁ ἄνθρωπος σώζεται μὲ τὶς δικές του δυνάμεις καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ σωτηρία συνίσταται στὸ νὰ ἀναπτύξει τὶς θεϊκὲς δυνάμεις, ποὺ δῆθεν βρίσκονται μέσα του, καὶ νὰ ἀνέλθει σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα ὑπαρξης. Γιὰ νὰ γίνεῖ αὐτό, δὲν ἀρκεῖ ἡ διάρκεια μίας ζωῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ στὸν κόσμον πολλές φορές μὲ ἄλλο σῶμα (μετενσάρκωση). Στὴ «σωτηρία» συμβάλλουν τεχνικὲς τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν, ὅπως ἡ γιόγκα καὶ ὁ διαλογισμὸς, ἀλλὰ καὶ στοιχεῖα ἀπὸ ἄλλες θρησκείες, ἀφοῦ κάθε θρησκεία κατέχει ἓνα μέρος τῆς ἀλήθειας καὶ ἀποτελεῖ ἓναν διαφορετικὸ «δρόμο» πρὸς τὸν ἴδιον θεό. «Σωτηρία», τελικὰ, εἶναι ἡ ἔνωση μὲ τὸν ἀπρόσωπο Θεό, δηλαδὴ ἡ ἐξαφάνιση μέσα στὴ Συμπαντικὴ Ἐνέργεια.

5. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἓνα πρόσωπο ποὺ ἔφτασε σὲ κάποιο ὑψηλὸ ἐπίπεδο ὑπαρξης, ὅπως καὶ ἄλλα πρόσωπα αὐτοῦ τοῦ κόσμου (Βούδας, Ζαρατούστρα κ.ἄ.) ἢ εἶναι μία κατάσταση, στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ φτάσει καὶ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ξεπεράσει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς («χριστικὴ κατάσταση»). Ὁ Χριστός, κατὰ τὴ Νέα Ἐποχὴ, εἶναι ἀπλῶς ἓνας μεγάλος μύστης, ποὺ θὰ ξεπεραστεῖ ἀπὸ ἓναν ἄλλο ἀναμενόμενο καὶ μεγαλύτερο μύστη, τὸν μεγαλύτερο ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ φαίνεται σαφῶς ὅτι τὸ φρόνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς, δηλαδὴ τὸ σύνολο τῶν ἀντιλήψεων της, ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴ Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ πίστη, ἡ ὁποία δέχεται τὴν τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ (δηλ. ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τρία πρόσωπα), τὴ σαφῆ διάκριση μεταξὺ Θεοῦ καὶ κόσμου, τὸν κτιστὸ χαρακτήρα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ σωτηρία κ.λπ. Ἰδιαίτερα ἡ Νέα Ἐποχὴ ὑποσκάπτει τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι ἡ πίστη ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος Κύριος (Θεός), γιὰ τὸν Ὅποιο ἡ Ἁγία Γραφὴ διαβεβαιώνει ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομα ἔστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. 4, 12). Κατὰ συνέπειαν, ἀποτελεῖ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸ κίνδυνον τῶν

ἡμερῶν μας, δεδομένου μάλιστα ὅτι δὲν καταπολεμεῖ σαφῶς καὶ εὐθέως τὸ κέντρο τῆς πίστεώς μας, τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὲ συγκεκαλυμμένο τρόπο ἐπιχειρεῖ τὴ σχετικοποίησή του.

(*) Ἐφημ. «Ἐφημέριος», Νοέμβριος 2010, σελ. 21-22. Ἐπιμέλ. ἡμετ.